

**D. DIONYSII // A RICKEL CARTHVSIANI, // de perfecto
mundi contemptu, // ut pius ita utilissimus heptalo- // gus**

Dionysius <der Kartäuser>

Coloniae, Nov. 1530

De fugibilitate, odibilitate, & deformitate p[ecca]ti.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55472)

cauimus tempore magis indebito, loco magis prohibito, sine multum peruerso, auxilio inhonesto, & modo prorsus incongruo, utpote intimore ac irreuerenter omnino. Considerandum quoque, quotiens & cum quali persona, cum quanta etiam voluntate peccandi: itemque cum quali scandalo proximi: quo enim voluntas peccandi, puta ipsa volitio mali est magis inter sa, eo est grauior culpa. Similiter nos considerare conuenit & oportet in bonis quæ agimus: an de hito loco, & tempore apto sint facta, cum recta quoque intentione, ac reuerenter. Grauius nempe est tempore cultus diuini, ac festis diebus, & in ecclesia, præsertim in choro, mente vagari, confabulari, circumspicere, vitis que intendere: bona ergo quæ agere obligaris, cum præinductis virtutum circumstantiis, quantum tibi possibile est, chare mi adimplere coneris: & peccatorum tuorum grauitatem ex omnibus nunc præfatis peccatum grauantibus vigilanter consideres.

De fugibilitate, odiositate, & deformitate peccati, secundum se.

Art. X I I I I.

Voniam deus qui peccato inhonoratur infinitæ honorabilitatis, amabilitatis, pulchritudinisque consistit: peccatum infinitæ fugibilitatis odiositatis, & deformitatis esse censetur: quippe quod diuinæ voluntatis sanctitati ac æquitati omnino displicet & contraria est. Hinc pro nulla re, nullo timore damni, periculi, seu tormenti, nullo amore commodi, prosperitatis, aut gau-

N 4 dij

dñ peccatum cōmitti debet siue admitti, seu
 dum legem diuinam: imo potius debet hō m
 tem grauissimam spōte subire, quam minimū
 peccatum veniale incurrere: idcirco qui ad
 tiōe, aut comminatione, qui humano fauore
 peccatum inducitur, imperfectū satis se esse
 clarat. Denique minimum malū culpæ, hoc
 minimum peccatum, fugibilius ac odibilis
 quocunque malo pœnæ, seu quouis supplic
 am infernali, q̄tum ad id quod mere supplic
 est. Pro nullo ergo tormento, damno, Incom
 doque vitando, peccandum: sed potius debet
 mo omnem pœnam velle ferre, q̄ deum offen
 re. Nam deum offendere, est deum puta
 sum bonum amittere, eiusq̄ supersanctæ vo
 tati propriam directe opponere. Nunc ergo
 præamande considera, quanta sit eorum pe
 sitas, & a vera perfectione distantia: quanta
 affectio die ac nocte tēdit ad ea quæ leg
 hibentur diuina: qui blandiendo, dando, con
 dolaborant eas ad suum cōsensum allicere,
 quibus suam expleant immundissimam
 ptatem: qui student in hoc mundo prosperari
 norari, dirari. Stet ergo inflexibilis mentis
 status, nec prosperis extollamur, neque ad
 vincamur, nec timore humanæ offensæ, in
 pationis, vel confusionis a via iusticiæ con
 inus, mortem animæ, id est, peccatum inco
 rabiliter magis quam mortem corporis
 demus.

Contra eos, qui amplius timent, vitant
 odiunt malum pœnæ q̄ malum culpæ

Art. XVI.